

mojo prihodnost, oskrnivši mi bitje, katero sem tako — oh! tako čez vse ljubil.“

Zadnje besede je bolj dihal, kakor govoril. Dasi-ravno sem se jeze še tresel in hotel žaljivca ostro kaz-novati, me vendar zadnje besede popolnoma spreobrnejo; tako skoro z besedo usmiljenja in sočutja rečem:

„Jaz vas ne razumem, prijatelj! Vi se motite zaradi mene. Govorite jasneje. Jaz nisem, kar se spominjam, še nikomur nič žalega storil.“

„Tako!“ se zareži zaničljivo; „nič žalega! Če se izpelje človeku to, kar mu je najljubše na svetu, in se potem vniči, ni to nič žalega, ho ho! Se vé, zapeljivcu, kakor ste vi, se kaj tacega ne zdi žalo, saj ste že na-vajeni, saj delate to vsak dan, kakor sem se ravnokar prepričal.“

„Človek, vi ste ob pamet,“ zavrem jaz, ga zgrabim za vrat in stresem, da bi bil zgrudil se na tla, če bi ga jaz ne bil držal. „Ne dražite me dalje, sicer bi vtegnil —“

„No, kaj bi vtegnili? K večjemu me zadaviti. To pa bi mi bila skoro dobrota, kajti potem bi bil opro-sten življenja, katero ste mi vi že tako po vsem nepre-nesljivo storili. Le zadavite me, potem bo vsega konec!“

Te besede me popolnoma pobijejo. Zdaj sem pre-pričan, da se ta človek moti v osebi in da se mu jaz zdim kak drugi. Zato ga spustim in spregovorim po-polnoma mirno:

„Iz vsega, kar sem slišal od vas, sprevidim, da se vi motite. Jaz nisem tisti, o katerem govoriti vi. Če hočete bolj jasno govoriti, vam bom kmalo dokazal, da se motite.“

„Da bi se jaz motil? Nikakor! Videl vas sicer nisem, ker je bilo tema, pa ta pès —“

„Je moj že kacih šet tednov.“

„Šest tednov? To je bilo prej, že tri mesece bo tega.“

Toraj vidite, da se motite! Jaz sem dobil pèsa po naključji. Prijel se je mene in jaz sem ga obdržal, ker ni imel gospoda.“

„Ni imel gospoda? Tedaj vam ni znano, čegav je bil prej?“

„Kako li?“

„Oh, ne zamerite,“ pravi na to tujec, „jaz sem za tistim časom jako nezaupljiv. Spoznam, da sem vas po krivem žalil, kajti tisti človek bi se mi vendar ne smel več upati pred oči.“

Jaz mu pomolim roko in pravim:

„Meni se je zdelo, da sem vam kdo drugi, toraj vam tudi zaradi razžaljivih besedi ne morem zameriti, ker so bile namenjene drugemu. Vendar ste zbudili moje sočutje in če vam ni pretežko povedati —“

„Po vsem, kar sem vam rekel, dolžan sem vam pojasnenja. Če me hočete poslušati, vam bom povedal vse. Povest moja je kratka, a žalostna, vsaj za-me. Sediiva tù na travo in poslušajte!“

Ko sva se tik meje vsedla, si pomane čelo in prične svojo povest tako-le:

„Jaz sem premožnih starišev sin in sem se naučil vsega, česar potrebuje trgovec, ki hoče s precejšnim premoženjem — oče so mi namreč zapustili 8000 gld. — začeti kupčijo. Začel sem jo in čez leto že se je po-kazalo, da sem naredil dobička čez 2000 gold. — Ne-kega dne, ko sem popoldan šel malo se sprehajat, za-gledam deklico — deklico, oh! Pa kaj bi vam jo po-pisoval! Moj jezik ni v stanu naslikati le najmanjši del njene lepote. Čemu bi vam popisoval, kako sem se se-znanil z njo, kako mi je vzela srcé! Tudi to se ne dá popisati. Mati njena — očeta ni imela več — je ra-dostno mi jo obljubila v zakon, ko sem jo snubil, pre-pričavši se, da tudi ona mene ljubi, čeravno ne tako

goreče, kakor sem ljubil jaz njo. Čez dva meseca ima biti svatba, tako se je odločilo. Od tistega dné sem zahajal vsak večer tje, a zapazil sem tudi, da mi po-staja Leonora tim bolj zamišljena, čim bliže je dan poroke. Jaz jo prašam po vzroku, a odgovarja mi, da se to le meni tako zdi in da ima mnogo še preskrbeti do tje; toraj se lahko primeri, da se sèm ter tje bolj zamisli. — Ta odgovor pa mene ni popolnoma vmiril, tolažil sem se le s tem, da bo kmalo moja in potem bo vse skrbí konec.“ (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

* *Repata zvezda.* V Marseill-u je 17. u. m. gosp. Coggia najdel novo repato zvezdo. C. kr. Dunajska zvezdnarnica naznanja, da bo ta zvezda, ki se sedaj z močnim daljnogledom nekoliko vidi, okoli srede meseca julija tudi za prosto oko vidljiva. Ker je 13. julija nova luna, bo svitloba Coggia-e — tako se imenuje zvezda — še lepše videti.

* *Kaj stori strah pred vojaščino.* Neki čevljar M. na Primorskem je dal po dogovoru svojemu sinu nekaj (menda strupenega, ka-li?) piti zato, da bi začasno zblaznel in se tako vojaški službi odtegnil. Sin je na to res znorel, vzel sekuro in šel nad očeta, da ga bo ubil, pa ga je le ranil in mu neki eno uho odsekal. Zdaj sta oba v tržaški bolnišnici; ko ozdravita, pa bosta menda oba prišla pred sodnijo. „Glas.“

* *Zeló žalostne so novice, ki nam dohajajo iz Perzije.* Kar ljudje pomnijo, tam ni bilo takega snegá po gorah, kakor zadnjo zimo. Mraz in sneg sta postajala tem večja, čem bliže je bilo konec leta. Zlasti v provinci Chiraz se je zgodilo mnogo grozних nesreč. Več vasí je sneg popolnoma pokril, več sto hiš podrl s svojo težo in pokopal cele rodovine pod-se. Iste nesreče so se ponavljale pozneje v Teheranu in več rodovin je moralo potem pri najhujšem mrazu bi-vati v šotorih. Celó Šahova palača se je podrla pod težo snega in moral je v šotoru prezimiti. Mrtvih in ranjenih je kar na stotine. Še sredi maja so bili hribi in doline s snegom pokriti in pota med vasmi in kraji če ne popolnoma zaprta, vsaj težavna. Meso, kruh, premog, drva, sploh vse, kar je za življenje potrebno, je pošlo ali tako drago, da more le malokdo kupovati.

* *Laška je blagoslovljena* — ne po božji, marveč po davkarski previdnosti. Kdor zasluži 100 frankov, mora, kakor poročajo vladna naznanila, plačati 13 fran-kov in 20 cent. davka. Zemljiški davek je v 12 letih zrastel za 140 odstotkov. Pri vsem tem ima finančno vodstvo tako zaupanje, da se mu je natvezlo l. 1872 nič manj ko 100.000 praved. O blaga svobodna Italija!

Naši dopisi.

V Gorici 31. maja. — Razstava goveje ži-vine pretekli četrtek na tukajšnjem živinskem trgu za Gradom je prekosila, kar se tiče obilnosti prignane ži-vine, vse nade; samo odličnih glav je bilo kakih 300. Motila je močno razgled prav nepotrebna nerednost; kajti prišlo bi se jej bilo lahko v okom, ko bi se bilo poprej vse dobro premislilo. Od odločenih 15 daril se je podelilo jih 10; za 5 prvih daril so bili neki pogoji preostri in v naši deželi nedosegljivi. Spotikali so se kmečki izvedenci nad tem, da so se stavile na priliko krave vseh krajev — gorskih in planih — v eno vrsto, da se ni gledalo na kraj in razmere. — Razstavni pro-stor je bil primerno okinčan, ali, kar je vzbujalo ne-voljo slovenskih ljudi, bilo je to, da so bili vsi napisi le italijanski!! Kako naj bi naš živinorejec vedel, kam